

[Drachmann.]

det mærkelige er, at de Partier og Retninger, som nu synes mest ivrige efter at ratificere denne Konvention og dermed slaa en Streg over vor Toldautonomi, netop er de samme, som i Traktatkommissionen hævdede denne Autonomi stærkest.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad den samlede Kommission herom udtaler i Betænkningen Side 86. Efter at have fastslaaet, at man fortsat skal fastholde Mestbegunstigelsesprincippet, udtales det:

„Samtidig mener Kommissionen det paakrævet at fremhæve, at Danmark derved i fuldt Maal bevarer alle de af Toldautonomien følgende Fordele i Retning af Forhøjelse eller Nedsættelse af Toldsatser ogsaa i Forhandlingsøjemed ud fra en saglig og politisk Vurdering af Nødvendigheden eller Hensigtsmæssigheden af at anvende saadanne Midler i det paagældende Tilfælde“.

Denne Betænkning er som bekendt afgivet i Slutningen af Februar Maaned i Aar. Knap halvanden Maaned efter slaar 3 store Partier her i Rigsdagen en tyk Streg over hele Herligheden. Man vil maaske her overfor indvende, at der i Traktatkommissionen var saa stor Uenighed om, paa hvilken Maade man skulde benytte og tilvejebringe de egnede Forhandlingsobjekter, at man af den Grund ikke kan lægge megen Vægt paa dette Spørgsmaal. Jeg skal da paaberaabe mig den Udtalelse, som er afgivet af dem, jeg vil kalde de mindst aktive Medlemmer af Traktatkommissionen, som netop berører Mulighederne for at benytte de bestaaende Toldsatser i vort Forhold udadtil; denne Udtalelse findes i en Særudtalelse af et Mindretal af Kommissionen, bestaaende bl. a. af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, det ærede Medlem Hr. Pinstrup og det ærede Medlem Hr. Himmelstrup. Disse Medlemmer siger om dette Spørgsmaal Side 86 — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse det —:

„Disse Forhold giver os grundet Formodning om, at det vil være muligt ogsaa indenfor den nuværende Toldlovs — og den nu praktiserede Toldlovsadministrations — Rammer at finde Bytteobjekter, baade i Form af Bindinger, Nedsættelser og paa anden Maade, der kan være af Værdi under eventuelle Traktatforhandlinger, navnlig naar disse er begrænset til enkelte Satser i Mellemværende med et enkelt Land. Det skøn-

nes derfor rimeligt i givet Fald at have Opmærksomheden henvendt herpaa“ o. s. v. Der ligger jo heri, at selv disse Medlemmer nok vil forhandle, ganske vist helst efter den saakaldte nedadgaaende Linie, som *vi* jo finder er en mærkelig Form for Handelspolitik, men det er dog paa ingen Maade saaledes, at disse Herrer ikke vil have noget til Gengæld, tværtimod, de opstiller i god Overensstemmelse med Vestres traditionelle Handelspolitik *Bindinger* af bestaaende Toldsatser som noget meget vigtigt og værdifuldt, som velegnede Bytteobjekter, for hvilke man skulde tiltuske sig Fordele og Indrømmelser fra anden Side, og jeg maa tilstaa, at med den fornødne Begrænsning har de Ret deri, ogsaa naar man ser hen til vort nyeste og for øvrigt ogsaa eneste Tilfælde af en virkelig Traktatpolitik, nemlig Traktaten med Spanien, hvor vi dels førte en virkelig, om end saare partiel aktiv Handelspolitik, dels netop ved Binding af visse Toldsatser sikrede os værdifulde Modydelser. Det maa ogsaa være klart, at Binding af saa lave Toldsatser som vore har overordentlig stor Betydning for de Lande, der har Afsætningsinteresser i Danmark; det behøver neppe større Forklaring, at jo højere en Toldsats er, des mindre egner den sig til Binding. Men alligevel, ogsaa dette Vaaben giver man fra sig, ogsaa denne Mulighed slaar man en Streg over, og paa en Maade, der nok kan sige Sparto, thi ifølge Konventionens Artikel 4 binder vi reelt samtlige vore Toldsatser undtagen de rent fiskale, og — som jeg allerede har fremhævet — uden at vi faar noget som helst til Gengæld undtagen maaske Æren af at blive Nr. 1 til at ratificere Konventionen.

Der har hidtil været to Grader af Handelspolitik: aktiv og passiv, og fra konservativ Side er vi som bekendt gaaet ind for den første, medens Rigsdagens Flertal ligesaa bekendt har fastholdt den sidste. Nu sættes imidlertid Rekorden, nu faar vi den tredje Form for Handelspolitik, nemlig den direkte negative, og den føres ud i Livet den Dag, Danmark ratificerer denne Konvention. Man vil maaske hertil sige, at vi ogsaa paa dette Omraade vil komme i godt Selskab, nemlig sammen med England. Da England som bekendt ikke har mange beskyttelsesmæssige Satser, vil den automatiske Binding af disse for England betyde et meget ringe Offer, medens det for os, som Forholdene nu en Gang ligger, betyder næsten alt. Man